

INAQUE

OHEŇ

Maria Pourchet

Preklad
Kamila Laudová

Maria Pourchet

OHEŇ

Maria Pourchet
FEU

COPYRIGHT © LIBRAIRIE ARTHEME FAYARD 2021

TRANSLATION © Kamila Laudová 2023

COPYEDITING Jana Obert

COVER © Arriba!

SLOVAK EDITION © Inaque 2023

ISBN 978-80-8207-231-3

ISBN e-book 978-80-8207-232-0

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Maria Pourchet
OHEŇ

INAQUE

Žasneš nad týmito dievčenskými rukami, ktoré ako by náhodou prirástli k telu muža. Štíhle prsty, hladké zápästia, jemné kĺby a pod kožou pritenkou na to, aby skryla farbu, navreté žily. Pravou rukou gestikuluje nad olivami a chlebom, vidíš, ako pohybuje detsky zraniteľným svalom, ktorý sa chveje, keď dvíha karafu. Všetko je nesmierne krehké a mohlo by sa zlomiť prudkým pohybom.

Napadne ti, že by ťa nedokázal uškrtiť. Všimneš si nakrátko ostrihané nechty, prstenník bez obrúčky alebo akejkoľvek stopy po nej, biele, bezkrvné, takmer fialové končeky prstov. Krv sa mu vracia do srdca len sťažka a nárazovo. Medzi členkom a tmavou látkou obleku sa objavia dva centimetre hrubej a nepoškrvnenej bavlny. Pomyslíš si, že košeľa je raz vypraná, dvakrát nosená. Nanajvýš.

Zrazu zatúžiš uvidieť viac spod chladného ľanu.

Tak sa pozeraj inde, ozve sa tvoja matka zo záhrobia slušných a vyšinutých žien.

Zdá sa ti, že telo je prítomné, avšak vyčerpané, rozptýlené niečím iným než láskou, ale čím?! Možno trápením, pohodlnosťou alebo alkoholom, podľa toho, čomu holduje. Dokážeš pohľadom prejsť z jeho ruky na lakeť a vzápätí od goliera k perám. Nechtiac pátraš po smútku, ktorý má pozdĺžne vytetovaný na perách. Nejaké dievča, smrť, prípadne únava zo seba samého – to závisí od toho, ako

žije. Pretože má na spánkoch a na nose opálenú pokožku, predstavuješ si, že ako všetci chodievali behávať k Seine. A pokiaľ ide o vyholenú hlavu, stále pátraš.

Spýtaj sa ho, našepkáva matka tvojej matky z raja pracovitých a priamočiarych žien.

Spýtať sa kto, aká bolesť, aká rana sa takto prejavila vo výzore, na tvári pôsobiacej ako odraz niekdajšej podoby, na pesimistických rukách, je delikátne. Nepoznáš ho. Na konferenciu o súčasných dejinách si mala nájsť diskutéra, nie krajinu. Chceš, aby sa na nej zúčastnil on, nie jeho príbeh.

Akoby spôsob reči nadobudol niekde, kde sa naučil zvýrazňovať spoluhlásky a získať si tak publikum v sále, čo však vôbec nekorešponduje s jeho zovňajškom. Zopakuje vetu, ktorú si nepočúvala, myslíš si, že ťa nudí, ale snaží sa zaujať. Pýta sa, prečo práve on. Prečo by mal na humanitnej konferencii hovoriť nejaký bankár, prečo medzi vedcov, jazykovedcov a spisovateľov pozývaš ničomníkov, ktorých on zosobňuje.

Na osvieženie, hovoríš. Tvrdíš, že je pre teba ten pravý. Nikto tam nebude vytýčať tak ako on.

Potom sa na chvíľu odmlčí a zdá sa, že je duchom niekde inde, kým bezostyšne vystaví svoju mandľovú tvár pozornosti. Opäť si všimneš, ako sa spod nej vynára čosi krehké a poškodené ako kus vraku. Chcela by si vedieť, z akej lode. Zdá sa ti krásna, hoci spočiatku, keď priplávala, bola mdlá a bezvýrazná.

***

Mlč a pracuj, rozčuľuje sa tvoja matka z hrobu neplatečných, užitočných a prísnych žien.

Nasadiš si okuliare bez korekcie, len doplnok s čírymi sklami, ktoré podľa okolností slúžia na zamaskovanie kruhov pod očami alebo myšlienok, čo ti víria v hlave. Poďakuješ sa. Poďakuješ sa radu odporúčaní, na ktorých zdroj sa zabudlo, ale po sérii fliaš hodených do mora, prepĺnených hlasových schránok či kategorických odmietnutí ťa priviedol až k nemu. Nejaké nehonorované vystúpenie na nemedializovanej konferencii na nie príliš známej univerzite už napodiv veľa ľudí nevzrušuje.

Len to ironizuj, tým lepšie, schvaľuje matka spod žuly, aspoň vieme, za čo sme ti zaplatili školné.

A ďakuješ aj za obedné stretnutie, hoci ste to mohli vybauiť telefonicky.

Čašníik sa opýta, či ste si už vybrali, ale ešte nie.

Tvoj spoločníik ťa ďakuje len náhode. Snaží sa obmedziť telefonáty na minimum. Odkedy osobné stretnutia prinášajú veľa zdravotných rizík, berie všetko s nadhľadom, čím znásobuje svoje šance, že nakoniec niečo chytí. Povie to len tak. Pomyslíš si, že dnes nebezpečenstvo predstavuješ ty, a pretože ťa to dráždi a zároveň ťa to zaujalo, snažíš sa byť otravná, podrobne opisuješ, čo sa deje na odborných stretnutiach, ako to bude počas dvoch decembrových dní v Cerisy, ktoré majú pomenovať epochu, tú našu, pre ktorú ešte nemáme meno, či ju nazvať krízou, lenže nemáš čas dokončiť, lebo spustí: Dnešná epocha je škandál.

Vrávi, že dnes sa rodia deti s dlhom štyridsaťtisíc eur

na hlavu, pretože ich starí rodičia financovali svoj debilný život na úver. Dom, jeden alebo dva peugeoty, televízor v každej izbe, lietadlové lode, francúzska armáda v Afganistane a odteraz ako čerešnička na torte večný život. Škandálnym je účet, epocha je účet a je jedno, ako ju nazveme, naše deti ho nebudú chcieť splácať, skončia pri vyťahovaní dýchacích prístrojov zo zásuviek v nemocniciach. Potom to už nebude epocha, ale vojna, dáte si pitie, chcete aperitív.

Spýtaš sa, či má deti.

Odvetí, že len jedného psa.

Prestaň, Laure, rozčuľuje sa tvoja matka, ktorá všetko vidí spod zeme, prestaň sa na toho blbca pozerieť, ako keby si ho mala namaľovať, a pozri sa na veci triezvo.

Vo vychýrenej reštaurácii koncipovanej ako skleník sa plamienky šplhajú až k sklenenému stropu. Pri jedle ti beloch v obleku prinajmenšom od Lanvina opisuje katastrofálne plytvanie a predpovedá urputné boje, ktorých bude ušetrený. Ty máš na sebe tmavomodrú, pretože tento rok je to nová čierna, on ju nosí odjakživa. Si spokojná.

Čašník sa pýta, či ste si už vybrali, a tentoraz nástojí.

Hľadáš lístok, je pred tebou. Veľké začernené zrkadlo s predjedlami, hlavnými jedlami a syrmi načmáranými fixkou. Medzi morským jazykom za 38 eur a surovými šampiňónmi zachytíš v odraze svoje vyfúkané vlasy, dlaň pritlačenú ako mušľa k uchu, mierne rozšírené zreničky, úsmev Mony Lisy, ktorý ťa pri bližšom pohľade zastaví. On si objedná morský jazyk, ty tatarák.

Pri žutí chleba môžeš potlačiť nevhodný úsmev. Nahlas poukážeš na smiešne krátky jedálny lístok a zanedbateľné

porcie na stoloch. Ak chudobní snívajú o hojnosti, mať na výber je zjavne výhodou len pre tých, ktorým chýba vkus a apetít. Ako teraz, dvadsať gramov rozmrazenej ryby za štyridsať eur – ak je táto doba škandál, tak tu je dôkaz. Zámerne hovoríš s plnými ústami, rozhorčene, ako tí, čo majú nejakú váhu a veci zvažujú, ale nie v peniazoch.

Mechanicky odsunie stoličku, čím zdôrazní vzdialenosť, ktorú medzi vami naznačuješ, a pochopíš. Pokračuje v rozprávaní, zatiaľ čo ty bez dychu ješ. Dnes ráno, hovorí, trhy stavili na pokles všetkých akcií, známy signál, ktorý predchádza najhoršiemu. Samozrejme, nevie sa presne, kedy a čo sa stane, vyčkáva sa, preto vládne neznesiteľné napätie, ktoré každú epochu mení na mŕtvy čas. Rovnako dobre by mohol tvrdiť opak, bolo by to tiež pravdivé a tiež zbytočné. Lebo už neexistuje žiadna epocha, len rôzne verzie, rôzne stvárnenia. A uzatvára, že je pripravený na univerzitný tón. Škandál, účet, mŕtvy čas, verzia, štyri témy, to stačí, Laure, čo si myslíte.

Myslíš na kliše, slogany. Myslíš si, že medzi reštauráciou a konferenciou je vzdialenosť, ktorá sa nazýva uvažovaním, ale vravíš, že je to skvelé. Chceš tiež hodiť na stôl niekoľko dôvtipných a z vody uvarených výrokov, no v hlave nemáš nič, len obrys. Keby si mala tohto muža namaľovať, bol by to olej na dreve v štýle florentských majstrov, kde sa v tvárach mučeníkov zračí vnútorný boj medzi anjelským a telesným. Taký by bol.

Kraviny, príznak tvojej matky stráca trpezlivosť. Akoby si vedela držať štetec, robiť čokoľvek vlastnými rukami.

Dvere reštaurácie sa otvoria, občerstvia vás a opäť sa zatvoria, keď treťosektoroví manažéri vychádzajú po dvoch alebo troch a nechávajú po šesťdesiat eur za obed. Dojedli ste. Nevieš, ako chutilo jedlo, nedávala si pozor. Zrazu si pritiahne stoličku bližšie, odstrčí tanier, rozťahne tie dotieravé ruky a ty pochopíš. Primitívnu rečou tela sa na teba vrhá.

Buď to, alebo dostal kľč, sťažka si povzdychne matka.

Objednáš si kávu, on tiež. Oprie sa laktami o stôl a spojí umierajúce ruky, aby sa zachytili jedna o druhú. Chceš ich vziať do dlaní, ale zo skúsenosti vieš, že chytiť vtáča často znamená zabiť ho.

No tak, padaj, kričí matka spod náhrobného kameňa v mene vyhasnutých, ale skúsených žien.

V tom momente pozbieraš svoje veci. Ceruzka, okrasné okuliare, mobil, ktorý hlási osem zmeškaných hovorov z dcérinho lýcea, čo nie je prekvapenie. Vstaneš a vytiahneš svojich stosedemdesiattri centimetrov k sklenenému stropu, čo ho zrejme prekvapí. Prišiel neskoro, videl ťa len sedieť. Povieš, že musíš ísť, chvíľu počkáš, kým vstane, ako sa má, a nasleduje ťa. Ale ani sa nepohne.

Hovädo, poznamená s ľútosťou matka tvojej matky v raji prvých obdivovateľiek princa Philipa.

Pozrie sa na teba akoby s prekvapením a mlčí. Potom sa otvorí ticho, do ktorého by si mohla vstúpiť a zostať tam

celé popoludnie, popíjať kávu, klásť nevhodné otázky, učiť sa maľovať na drevo.

A tak povoláš na pomoc svoju armádu: diplom a docent-skú stoličku so svojím menom. Ospravedlníš sa: Prepáčte, ale naozaj sa musím vrátiť do práce.

Prečo naozaj, prečo prepáčte, vyštekne zo zeme našťavaná matka. Máš prácu, bodka.

Zo sekretariátu mu zavolajú, ospravedlňuješ sa, o hodinu musíš zdúchnuť, on sa zľakne, čože? Preriekla som sa, povieš. Sfúknuť, nie zdúchnuť. Sfúknuť seminár, ktorý sa z roka na rok rozrastá. História strachu v Európe.

„A čo vy?“ spýta sa.

„A čo ja?“

Či máš strach, dobre rozumieš.

Keď odstúpiš od stola, zhodíš si sako, nie je ti rozumieť, čo hovoríš, keď zamrmleš ďakujem, doslova sa zapotíš, čo môže pripísať, čomu chce, odchádzaš a už si pod mestom, odváža ťa vlak B.

Epocha, podstatné meno ženského rodu, z gréckeho *epoché*, zastavenie.

2. júna, 14.30 hod.,
TT 37,5°, FD 15/min., SF 80/min., CVP 15

La Défense, hovorím, keď nastupujem do taxíka, Severná veža, smer Puteaux, a rýchlo, kým sa to neupchá, zoberte to po D9, čakajú na mňa. Potom letargicky oslovím svoj telefón, ako sa dnes máš, Carrie, a hneď sa rozsvieti aplikácia Care v upokojujúcich bledoružových tónoch, ale nie v prasiatkovskej ružovej, skôr vo farbe uniformy detskej sestričky. Aby sa zobrazili životné funkcie, stačí povedať: „Ako sa dnes máš, Carrie,“ a bingo! Jasný, je to trochu trápne, ale čo už, robíme aj iné veci. Telesná teplota 37,5 stupňa, v oranžérii sme sa nepochybne pridusili, žilový tlak 15, nič nové, som grogy. Hovorím už asi dva týždne. Srdcová frekvencia 80. To je všetko? Divné. Prisahal by som, že by ma ľahko dostala na 90, keď s nenamaľovanými perami hltala tatarák ako zviera. Alebo blbne apka. Je to možné, je čínska. 14.45 hod. Zabudla na mňa aspoň pred dvadsiatimi minútami. Robil som, čo som mohol, aby som bol nenápadný, to je môj štýl, nevýraznejšia je už len mŕtvola. Zo začiatku ju zaujímala najmä výzdoba, ku koncu už znudene hľadela a medzitým sa očami odsúdenca pozerala na dvere, vzala si moju vizitku, pričom sa na ňu ani nepozrela, a utrela ňou obrus. Taká vizitka s okrúhlymi rohmi, z papiera 120 g/m², navrchu je *Head of a* ona ju zrecykluje na metličku na omrvinky. Táto doba je chorá.

„Sme tu,“ tvrdí šofér, zatiaľ čo mi CEO v angličtine v textovej správe oznamuje, že čakajú už len na mňa.

Esplanáda, polygóny, turniket, výťah už dole natrieskaný, zamestnanci sa tlačia, ale usmievajú, vôňa ohrievaného jedla vyprchá medzi druhým a piatym poschodím (bezpečnosť a údržba), zle oblečení a nepríjemní zamestnanci, vôňa donáškového jedla medzi desiatym a dvadsiatym (výskum a vývoj). A napokon ja, športovo založený zamestnanec s vysokou, ale neexekutívnou zodpovednosťou, ktorý stúpa celkom sám na tridsiate piate poschodie, no vždy cíti niečo malé v podbrušku, s tým sa nedá nič robiť. Opojenie zo sklenenej veže. Neisté nutkanie vracať debilka, ktorý aj teraz, po desiatich rokoch vo firme, považuje hnaciú silu trakčného motora inštalovaného v podzemí za svoj vlastný vzlet.

Zvláštny, nie nepríjemný pocit, ktorý sa mi zvyčajne podarí dovliecť so sebou na recepciu. A potom zmizne. Len čo pristanem na červenom koberci s hnedými pruhmi, je mi opäť do plaču. Ale idem ďalej. Už sa nedotýkam zeme. Medzi mnou a zemou je tridsaťštyri poschodí, dvanásť parkovísk, dvadsať metrov klimatizačných potrubí, ak nepočítam metro. Spomaleným pohybom prekonávam pätnásť metrov chodby vystlanej polyamidovou angorou v cene meter za liter na cementovej dlažbe za dvadsaťtisíc. Nie, za dvadsaťpäť, od tridsiateho poschodia je to drahšie. Čím vyššia cena, tým väčšia pohoda. Ešte desať metrov, spomalím a ocitnem sa takmer paralyzovaný v zasadačke rady, kde sa červený koberec drží ako burina a ozve sa šéfov hlas:

„Konečne, Clément,“ povie generálny Oliver, a keby som bol pri zmysloch, cítil by som náznak podráždenia. Zamrazí ma modrým pohľadom, jemne pretkaným popraskanými žilkami. Som si istý, že v tomto odtieni by tepich vyzeral lepšie.

***

Zvyčajne tu všetci melú, pretože na to je dané miesto určené. Na stretnutia pre Special Situations (SS) uprostred dňa v podstate na najvyššom poschodí obchodnej banky, ktorá má už dva roky problémy na burze. Úsmev by tu pravdepodobne pôsobil ako chlap v bermudách. Prišli CEO, CFO, CRO, CDO, dôležité funkcie, ktoré v preklade neznejú až tak dobre. Povedzme šéf Oliver, finančná riaditeľka Safia a riaditeľka pre riziká Grette. Čo sa týka Amina, ktorý je Chief Data Officer, naozaj netuším, čo robí, a keby bol chlap, priznal by, že to nevie ani on sám. Už dlhšie diskutujú o podstate veci a ja by som, samozrejme, mal vedieť, o čo ide. Asi som si mal otvoriť nejaký mejl v čase, keď som sa snažil odhadnúť tvar profesorských prs pod blúzkou značky APC.

„Čo si myslíš o tých sračkách, Clément?“

Ak sa opýtam o akých, budem za kreténa, pretože som neschopný výkonu, ktorý si vyžaduje „rýchly reštart ekonomiky v postkovidovom období“. Rozhodnem sa pre úsmev, ktorým naznačím, že môj úsudok je niekde medzi znechutím toho, kto očakával úder, a vyčkávaním toho, kto si nie je istý, či ho schytá. Opäť sa to podarilo. Safia so mnou súhlasí, má pocit, že v neprítomnosti vedúceho trhových aktivít sa nedá nič vyriešiť. Keď to hovorí, pohladí si dlhý čierny chvost, ktorý jej spočíva na pleci, lesklý a hladký ako olejová škvrna, aby ma navnadila. Ja však stále myslím na akademičku. Na jej apetít pod kupolou.

„Hovoril si s tým hovädom?“ spýta sa ma Oliver, pričom nepochybne naráža na osobu zodpovednú za momentálnu tragédiu.

Poviem nie, pretože mám šancu päťdesiat na päťdesiat. „Tým lepšie. Postarám sa o to sám.“

Bingo!

Na dvore štátneho lýcea prekvapivo pokojne stojí asi päťdesiat dievčat v bojovom šiku. Steny okolo toho, čo má byť átrium, sú pomalované heslami, ktorých pacifizmus sa zmenšuje a písmo zväčšuje vzhľadom na povahu posolstva. Vyvetrajte šatne. Páchne to tu ako v jaskyni. Stiahnite sa, alebo vás stiahneme my.

Práve sedíš pred Fabienne Mertensovou, bacuľatou tmavovlasou riaditeľkou školy, ktorá sa ti chystá porozprávať o vzbure bandy, ktorej osudovo velila tvoja výbušná dcéra. Spolu hľadáte na mlčiacu siluetu v džínsoch a teplákovine vedľa teba, na tvoju dcéru, uzavretú škrupinku, zbavenú výhovoriek a plnú strelného prachu. Na dlhú čiernu kučeru, ktorá sa jej vinie spod kapucne, dôkaz, že v nej skutočne prebýva beštia. Véra, sedemnášť rokov. Bledá predstaviteľka vychudnutej a nahnevanej generácie, ktorú sa na to naozaj nepripravená stredná trieda stále snaží nazývať svojimi deťmi.

Stiahneš jej kapučnu, aby si Mertensovej ukázala, že u teba jej nič neprejde. Véra si okamžite prejde rukou po vlasoch, pretože ani tebe u nej. Riaditeľka by ocenila, keby prešli k veci, keď už je záležitosť s mikinou vyriešená. Ďakujem.

Dnes ráno pred jedenástou sa na hodine literatúry profesorky Dreuxovej začalo prvé dejstvo malej politickej, no aj tak stupídnej hry. Pri každej zmienke o nejakom mužovi –

spisovateľovi, dramatikovi alebo básnikovi – jedno dievča bez slova opustilo triedu. Preberali sa parnasisti, spresnila Mertensová, keď sa pozrela do poznámok. V tom istom čase sa podobne narušila hodina inak praktickejšie zameranej ekonómie profesora Halimiho, kedykoľvek ničnetušiaci učiteľ vyslovil mená Keynes, Marx alebo Stiglitz. Na hodine filozofie, mimoriadne bohatého predmetu na biografické údaje, študentky jedna za druhou odchádzali medzi Nietzsche a Schopenhauerom skôr, ako komukoľvek napadlo spomenúť Hannah Arendtovú, v dôsledku čoho v lavici zostalo posledné dievča. Voliteľný predmet dejiny umenia sa nedostal ani do polovice, nehovoriac o samotnej hodine dejepisu. Prvé študentky odišli pri roku 1914, keď sa snažili pochopiť, ako Jaurès a rakúsky arcivojvoda spôsobili svetovú vojnu, keď zomreli krátko po sebe. Ďalšie nasledovali hneď po revolúcii v roku 1793, keď sa rozoberali jedenásti členovia Výboru na obranu všeobecného blaha a jakobínsky teror. Ani tu sa v učebnici skutočne nespomínali žiadne ženy, až po dôkladnom hľadaní by sa našla šialená girondistka, ktorá zavraždila Jeana-Paula Marata. Ale to sa nestalo. Za štyridsaťpäť minút zmizli z budovy dve tretiny ženského osadenstva všetkých tried. Z pochopiteľných dôvodov mohlo pokračovať len niekoľko bežvýchnamných hodín biológie a telesnej výchovy.

Študentky sa postupne zhromaždili v átriu a odmietali sa pohnúť. Čakali na vyjadrenie vedenia školy, ktoré ich konanie zaskočilo. Novinárov ešte stále udržali pred bránou, ale na twitteri sa už spustila spaľujúca vlna. Ak by ich napodobnili aj ďalšie dievčatá v tomto veku podmienených reflexov v iných školských zariadeniach, potom vitaj celoštátny chaos a zbohom dotácie. Čo vy na to, madam?

Madam si ty.

Ty na to nič. Myslíš na toho muža, pohrávajúc sa s jeho krstným menom. Chceš mu povedať: Clément, tieto časy sú nepredvídateľné. Potom sa prinútiš prestať myslieť na epochu – nikam to nevedie – a nájdeš niečo, čo povieš, aby si obstála vo svojej úlohe.

2. júna, 15.00 hod.,
TT 36,6°, FD 15/min., SF 80/min., CVP 15

Po desiatich minútach sa moja pozícia nezmenila, teda s výnimkou toho, že som sa ešte o čosi viac zaboril do Starkovho plexisklového kresla, ktoré im zjavne šetrí pančuchy, ale nám drví kostrč. Pozorujem a nemám ani potuchy. Ale kým sa ma Oliver pýta, či je vhodné informovať Úrad pre finančný trh, a kým mu odpovedám to, čo chce počuť, teda nie, pokojne sa približujem k jadru problému. Ešte dve-tri narážky a uhádnem, v čom je problém, a opäť zabodujem v tejto hlúpej hre, o ktorej ostatní štyria nemajú ani potuchy, že ju hrajú.

Budú si myslieť, že sa príliš nerozčuľujem. V skutočnosti je to zbytočné. Vitajte v našej Ľadobanke, primerane pomenovanej podľa ľadovca, kde sa nikdy nestane nič naozaj špinavé. Navyše tučníaci sú mimoriadne dobre vycvičení na to, aby počítali s tým najhorším, inak by sa už určite nasrali a vzali by veci do vlastných rúk, možno by náhodne likvidovali pozíciu na trhu, skúsili by nejaké triky. Momentálne sa tu hlavný horor točí okolo prepadu na burze. Nič výnimočné. Nahovárať si, že sa niečo deje, hoci to nevidíme, je stále najbežnejší spôsob, ako prežiť v divočine. Ja si napríklad nahováram, že akademička z obeda už nespáva s manželom, môj pes si nahovára, že som boh, Francúzsko si nahovára, že mu vládne frajer, Ľadobanka si nahovára, že ide ku dnu, a *Financial Times* nahováram, že to máme pod kontrolou. V skutočnosti ma akademička nepotrebuje, iba ak na výzdobu prednáškovej sály na predmestí v zime, a náš bankový ľadovec absorbuje ešte